

Gudstjeneste i Stenderup Kirke. Søndag d. 27. august kl. 10.30

11. s. e. trin.

Salmer:

Ind: 748: Nu vågne alle Guds fugle små

Før dåb: 750: Nu titte til hinanden

Før præd: 522: Nåden er din dagligdag. (Erling Kusk)

Efter præd: 658: Når jeg er træt og trist (Mel: Lunderskov)

Nadver: 321, 6: O kristelighed

Ud: 31: Til himlene rækker din miskundhed, Gud.

Prædiken

”Har du penge så må du få, men har du ingen, så må du gå”. Den linje kommer fra en børnesang, som mange af os kender, og har sunget mange mange gange. Sangen handler i al sin enkelthed om en bager, som har en masse lækkert bagværk stående i sit vindue. Gennem halvandet vers, ud af de to som er, så bliver vi fristet af alle de lækre sager, som står i vinduet. Bedst som vi sidder og bliver lækkersultne så kommer den løftede pegefinger: ”Har du penge, så må du få, men har du ingen, så må du gå”.

Det hele bliver pludselig meget økonomisk og praktisk. Hvad pædagogikken bag sangen har været, ved jeg ikke, men børnene får da i hvert fald hurtigt lært hvad det drejer sig om: Verden er skruet sammen på den måde, at det er ”noget for noget”. Man får ikke bare ting gratis, men man skal yde noget først.

Det er den naturlige menneskelige tilgang til livet: Man må yde for at kunne nyde.

Men det er netop hvad den tilgang er: menneskelig. For det er ikke sådan det forholder sig med Gud. Jesus fortalte mennesker om, hvem Gud er. Og ved at gøre det, provokerede han mange. For Gud er ikke som mennesker, og han handler ikke som mennesker. Vores regler og normer er ikke Guds. Han vender tit det hele på hovedet, sådan så alt hvad vi går og tror er godt og rigtigt faktisk slet ikke er det.

Sådan var det for farisæren, som Jesus fortæller om i dagens tekst. Farisæren troede, han gjorde alt godt og rigtigt. Og faktisk troede han, at han gjorde mere til. Han holdt sig ikke tilbage, da han

kom ind i templet. Han stillede sig op og bad, samtidig med, at han fortalte Gud om alt det ekstra han gjorde i forhold til andre. Han gjorde det sikkert i god mening, men det endte med at han ophøjede sig selv på bekostning af andre. Han viste, hvor god han var, ved at nedgøre andre. ”Gud, jeg takker dig, fordi jeg ikke er som andre mennesker...”, sagde han.

Farisæren har simpelthen misforstået noget helt grundlæggende omkring Guds væsen. Han har simpelthen ikke forstået, hvad Guds nåde betyder.

Nåde er et ord, som vi måske her i kirken kommer til at bruge lidt for meget i flæng. For hvad er det egentlig det betyder? Guds nåde er en gave vi får – ganske gratis. Det betyder, at selvom vi mennesker ikke er retfærdige, ikke altid kan finde ud af at være gode mod hinanden og mod Gud, så er vi af Guds nåde blevet retfærdiggjorte.

Det vil sige, at Gud ser videre end til alle vores fejl og mangler. Han ser os for hvem vi er. Han ser mennesket bag fejlene. Han regner os for at være retfærdige, og alle vores fejl tilskrives os ikke.

Nåden er gratis. Men den er ikke billig. Den tyske teologi Dietrich Bonhoeffer talte om den dyre og den billige nåde. Nåden, sagde han, er gratis for os, men den har været dyr for Gud. For *han* betalte for vores synder med sin egen søn; Kristus. Han ofrede sig selv for os, for at vi – hans eget skaberværk – kan leve i frimodighed til livet, fordi vi ikke selv skal gøre os fortjente til hans kærlighed og tilgivelse.

Men selvom nåden er gratis for os, så er den ikke billig. Det er os mennesker som bliver tilgivet. Det er ikke de synder vi begår. Det skidt vi laver, er stadig noget skidt. Men Gud ser bort fra det. Synden tilgives ikke, men det gør synderen.

Farisæren har ikke forstået, hvad Guds nåde er. Han tror han selv skal gøre sig fortjent til den, ved at overholde alle mulige fasteregler og ved at han holder sig på den rette vej. Men vi kan slet ikke gøre os fortjente til Guds nåde, kærlighed og tilgivelse. Vi får den bare.

Ja faktisk så er pointen jo i dagens tekst, at farisæren er den, der gik uretfærdig hjem, selvom tolderens i samfundets øjne er en skidt fyr.

Farisæren tror, at han har gjort sig mere end fortjent til Guds nåde. Han føler nærmest, at han har en slags kontraktlignende forhold til Gud. Han har holdt sin ende af aftalen, og kan stolt stille sig op foran Gud og nærmest kræve sin ret: Noget for noget.

Men vi modtager Guds nåde helt gratis. Vi skal bare som toldereren være den vi er: fulde af fejl, og bede om Guds tilgivelse. Vi skal vide, at vi ikke kan gøre noget for at fortjene den. Og at det er helt ok.

Hvis vi hele tiden skal gå og føle, at vi skal gøre os fortjent til at modtage Guds kærlighed, så kan vi aldrig slippe af. Så vil vi hele tiden nærmest gå baglæns, og se på alt det skidt vi har lavet, og kun have øje for det. Eller også vil vi, som farisæren, hele tiden se til højre og venstre og sammenligne os med alle andre.

Vi har lige set Lærke blive døbt. Hun har i dåben fået tegn på, at hun tilhører Gud og hører ind under hans nåde, kærlighed og tilgivelse. Ingen ved, hvordan Lærke bliver,- når hun bliver stor. Men hun hører under Guds nåde alligevel. Det betyder at hun i frimodighed kan kigge lige frem, og gå til livet i vished om, at hun er elsket af Gud.

Vi kan lære meget af sådan et lille spædbarn. Hun er åben over for alt det hun modtager og sammenligner ikke. Ligesom små børn skal vi andre tage imod Guds Rige. Vi skal ikke sammenligne eller se for meget tilbage. Det får man det kun dårligt af. Vi skal gå til verden med øjnene fremad, og blot gøre vores bedste for at være gode medmennesker over for hinanden. Så kan vi forhåbentlig leve i trygheden til og visheden om, som Paulus siger: "Af Guds nåde er jeg, hvad jeg er, og hans nåde imod mig har ikke været forgæves".

Amen!